

извика на войнитѣ. Но като ся поспрѣ малко,

Прѣди да Ви кажѣ *Палте*, приложи той, ще изброѣ още десеть. Но осж-деныйтѣ, вмѣсто да отговори, запѣ По-ляшкѣтѣ пѣсень; „Господи, Дай ни пакѣ свободѣтѣ . . .“

Наистинѣ този человекѣ е лудѣ, каза чиновникѣтѣ, и заповѣда да му откри-ѣтѣ лицето и да го отведѣтѣ пакѣ въ дупкѣтѣ, а Волскый ся противеше, вы-каше и делечаше.

Прѣминѣ нощѣтѣ си легижлѣ, обте-гнѣтѣ на одѣра, и ежклопи очи, и цѣлѣ нощѣ ся бѣхтяше съ умѣ: какво ли и-матѣ на умѣ русцитѣ за него да му на-вравятѣ. Въ тѣзи си размысѣлы стори му ся че видѣ прѣдѣ себе си възсправенѣ правѣ призрактѣ на живота.— „Мой си ты еще, думаше му той съ звѣро-витѣ смѣхѣ. Така ли ти ся струва че азѣ ще напусѣж тѣй лесно плѣчкѣтѣ си? незнаеш ли че азѣ съмѣ тя скѣталѣ.“

— Да започнѣ пакѣ да живѣѣж, азѣ нето могѣж, нито го искамѣ, думаше си той; и порони сѣлзы тогазѣ пѣрвѣ пѣтѣ, като дѣте, понеже си прѣсмѣтваше че като изнемошѣте тѣломѣ, може бы то-